

Igaz iszlám: valódi odaadás

Az igaz iszlám keresztény nézőpontból

A Korán tanúsága szerint az iszlám, azaz az odaadás, az Isten akaratába való belenyugvás az igaz vallás. Ez az írásunk rövid betekintést nyújt abba, hogyan valósul meg ez az odaadás az iszlám alapját képező „öt pillér” szerinti életvitelben. Az „öt pillér” egyes pontjait összehasonlítottuk a keresztény gyülekezetek Bibliából megismerhető hitével és életével. Bízunk abban, hogy a felvázolt különbségek segítenek a nyitott szívű muszlim, illetve az iszlámmal ismerkedő olvasóinknak annak eldöntésében, hogy melyik út az igaz iszlám, a valódi odaadás útja.

Tartalom

- 1 Bevezetés
- 2 Ki tanítja az igaz iszlámot?
- 3 Mit jelent az odaadás?
- 4 Az iszlám „öt pillére”
- 5 Az „öt pillér” és a kereszténység

📌 1 Bevezetés

A Korán első szúrája [1] arról az ismeretről szól, amit Isten minden ember szívében elültetett, hogy Ő a leghatalmasabb, aki egyedül méltó minden imádatra. A szúra egy imádságból áll, amiben az imádkozók kérik Allahot, hogy vezesse őket a helyes úton:

Allah, a könyörületes és az irgalmas nevében.
Dicsőség Allahnak, a teremtmények Urának,
a könyörületesnek és az irgalmasnak,
aki az ítélet Napját uralja!
Néked szolgálunk és hozzád fordulunk segítségért.
Vezess minket az egyenes úton,
Azoknak az útján, akik iránt kegyesnek mutatkoztál,
S ne azokén, akiket haragvásod sújt,
Sem a tévelygőkén!
(Szúra Al-Fatiha 1) [2]

Mindenki, aki teljes szívvel és őszinte lelkülettel keresi Istent, megtalálja Őt. Ezzel az írásunkkal segítséget szeretnénk nyújtani a helyes út felismeréséhez, amit Isten kinyilatkoztatott a prófétái és Jézus által is.

📌 2 Ki tanítja az igaz iszlámot?

Vajon nem Allah vallása, hanem más után vágyakoznak – holott néki vetette magát alá jószántából, vagy akarata ellenére (minden) ki az egekben és a földön? És (egykor) hozzá fogtok visszatérni. Mondd: „Hiszünk Allahban, és abban, ami (kinyilatkoztatás gyanánt) leküldetett hozzánk, és leküldetett Ábrahámhoz, Ismáelhez, Izsákhhoz, Jákobhoz és Izrael

törzseihez, és (hiszünk abban), amit Mózes, Jézus és a próféták kaptak az Uruktól. Nem teszünk különbséget egyikük javára sem közülük. Mi Allahnak vetjük alá magunkat.” Aki nem az iszlám, hanem más vallás után vágyakozik, attól az nem fog elfogadtatni, és a túlvilágon a kárvallottak közé fog tartozni. (Szúra Al-Imran 3:83–85)

Ez a Korán-idézet az „iszlám” fogalmát nem egy behatárolt vallási közösséghez tartozás értelmében említi. Ezen a helyen az iszlám az odaadást, az Isten akaratába való belenyugvást jelenti.[3] Ez volt a hite Ábrahámnak, Izsáknak, Jákóbnak, Mózesnek, a prófétáknak és Jézusnak, Mária fiának. Ezért, aki teljes szívéből oda akarja magát adni Istennek, az Ábrahám és a próféták, illetve a Názáreti Jézus példáját követi. Ők teljesen Istennek adták magukat, és ebben az értelemben igaz muszlimok[4] voltak, akik alávetették magukat Istennek. Rajtuk keresztül szólt a Mindenható a világhoz, és általuk nyilatkoztatta ki akaratát és lényét. Az ő odaadásuk követése a valódi iszlám, a tökéletes belenyugvás az egyetlen Isten akaratába.

[...] Leküldtük (hajdan) a Tórát (Izrael fiainak) – útmutatással és fényességgel benne –, hogy a próféták – akik alávetették magukat (Allahnak) – aszerint ítéelkezzenek azok között, akik zsidók [...] (Szúra Al-Maidah 5:44)

És az ő nyomukba küldtük Jézust, Mária fiát, bizonyosságául annak, ami a Tórából előtte volt. És adtuk néki az Evangéliumot – útmutatással és fényességgel benne –, hogy bizonyítsa azt, ami a Tórából előtte volt – útmutatásként és intésként az istenfélőknek. Az Evangélium birtokosainak tehát aszerint kell ítéelkezniök, amit Allah (kinyilatkoztatás gyanánt) leküldött benne, s akik nem aszerint ítéelkeznek, amit Allah leküldött, azok az (igazi) vétkesek! (Szúra Al-Maidah 5:46–47)

És amikor Jézus eljött a nyilvánvaló bizonyítékokkal, azt mondta: „Eljöttem hozzátok a bölcsességgel, és hogy elmagyarázzak nektek valamennyit abból, amiben összekülönböztetek. Féeljétek tehát Allahot és engedelmeskedjétek nekem! (Szúra Az-Zukhruf 43:63)

Aki Istennek akar engedelmeskedni, az követi a Tóra és a próféták szavát, illetve Jézus szavait, aki a Tórát megerősítette. Egy igaz muszlim meg akarja ismerni Isten teljes kinyilatkoztatását. Ezért nem hagyhatja figyelmen kívül a Tórát, a prófétákat és az evangéliumot, vagyis engedelmeskedik Jézus szavainak. Csak így nyílik meg számára a Mindenható vezetése és világossága, ahogyan azt az alábbi írások is tanúsítják:

Lábam előtt mécses a te igéd, ösvényem világossága.
(Zsoltárok 119:105)

Mert lámpás a parancs, világosság a tanítás, az élet útja a figyelmeztető intés.
(Példabeszédek 6:23)

Jézus ismét megszólalt, és ezt mondta nekik: „Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.” (János 8:12)

A Korán tehát az Ó- és az Újszövetség írásaival egybehangzóan tanúsítja, hogy a Tórában és az evangéliumban megtaláljuk a világosságot és az útmutatást. Akadályozhat-e hát bármi egy muszlimot abban, hogy Isten teljes kinyilatkoztatását megismerje, és elkezdje buzgón tanulmányozni a Tóra és az evangélium szavait?

⚓ 3 Mit jelent az odaadás?

Ábrahámnak ezt mondta Isten:

Amikor Abrám kilencvenkilenc éves volt, megjelent Abrámnak az Úr, és ezt mondta neki: Én vagyok a mindenható Isten. Járj énelőttem, és légy feddhetetlen! Megajándékozlak szövetséggemmel, és nagyon megszorítom utódaidat. (1 Mózes 17:1-2)

Ábrahám számára az odaadás azt jelentette, hogy Isten jelenlétében élt, és feddhetetlenségre törekedett.

A Tórában a következő parancsolat áll:

Halld meg, Izráel: Az Úr a mi Istenünk, egyedül az Úr! Szeresd azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből! Maradjanak a szívedben azok az igék, amelyeket ma parancsolok neked. (5 Mózes 6:4-6)

Mikeás prófétán keresztül így szólt Isten:

Ember, megmondta neked, hogy mi a jó, és hogy mit kíván tőled az Úr! Csak azt, hogy élj törvény szerint, törekedj szeretetre, és légy alázatos Isteneddel szemben. (Mikeás 6:8)

Jézus megerősítette a Tóra parancsolatát, amikor azt a legnagyobb parancsolatnak nevezte:

Egyikük pedig, egy törvénytudó, kísérteni akarta őt, és megkérdezte tőle: „Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben?” Jézus így válaszolt: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és a nagy parancsolat. A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.” (Máté 22:35-40)

Ezt a parancsolatot Jézus töltötte be a legtökéletesebben életével. Ő teljes volt az Isten iránti szeretettel. Hűséges volt Hozzá mindenben, és gőg nélkül mondhatta ellenfeleinek azt, amit rajta kívül senki más nem állíthatott:

Közületek ki tud rám bűnt bizonyítani? [...] (János 8:46)

Jézus megmutatta Isten jóságát és irgalmát. A Korán tanúsága szerint ez követői életében is látható volt:

És a nyomukba küldtük a (többi) küldöttünket. És a nyomukba küldtük Jézust, Mária fiát s adtuk néki az Evangéliumot, és követőinek a szívébe együttérzést és könyörületet helyeztünk. (Szúra Al-Hadid 57:27)

A Biblia e jóság és irgalom megvalósulását Jézus követőinek életében így írja le:

Ezek pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér

megtörésében és az imádkozásban. [...] Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt. Vagyonukat és javaikat eladták, szétosztották mindenkinek: ahogyan éppen szükség volt rá. Napról napra állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben; dicsérték az Istent, és kedvelte őket az egész nép. Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel.

(Apostolok cselekedetei 2:42.44-47)

A hívők egész gyülekezete pedig szívében és lelkében egy volt. Senki sem mondott vagyonából bármit is a magáénak, hanem mindenük közös volt.

(Apostolok cselekedetei 4:32)

Az Isten iránti odaadás az első keresztények életében a testvéreik iránti odaadást is jelentette. Ezért éltek naponkénti közösségben, és osztották meg vagyonukat is egymással.

Ha valaki azt mondja: „Szeretem Istent”, a testvérét viszont gyűlöli, az hazug, mert aki nem szereti a testvérét, akit lát, nem szeretheti Istent, akit nem lát. Azt a parancsolatot is kaptuk tőle, hogy aki szereti Istent, szeresse a testvérét is. *(1 János levél 4:20-21)*

Amikor a hivatalos kereszténység egyre jobban a világhoz idomult, és elhagyta Jézus útját, akkor is voltak Jézusnak igazi követői, akik az írás naponkénti közös olvasásán és a közös imádságon keresztül hűségesek maradtak Istenükhöz.

Nem egyformák (azonban) mindannyian. Az írás birtokosai között van egy szilárdan (hívó) közösség, amely Allah verseit recitálja az éjszaka óráiban, s a földre borul. Hisznek Allahban, a Végző Napban, megparancsolják azt, ami helyénvaló, megtiltják azt, ami elvetendő és versengve buzgólkodnak abban, hogy jót cselekedjenek. (Majdan) az igazakhoz tartoznak ők. (Szúra Al-Imran 3:113-114)

4 Az iszlám „öt pillére”

Az iszlám hagyomány szerint az iszlám, az Isten iránti odaadás, leginkább az „öt pillér” szerinti életvitelben jut kifejezésre:

Umar ibn al-Hattáb (azaz I. Omár kalifa) elbeszélése szerint: Allah apostola ezt mondta: Az iszlám (a következő) öt (elvre) épül:

1. Saháda: **hitvallástétel** arról, hogy egyedül csak Allahnak jár imádat, és hogy Mohamed Allah prófétája [5]
2. Szalát: **imádságok** tökéletes és kötelességtudó felajánlása [6]
3. Zakát fizetése: **alamizsna** adása (kötelező jótékonyság) [7]
4. Ramadán-havi **böjt** megtartása [8]
5. Haddzs: **zarándoklat** Mekkába [9]

5 Az „öt pillér” és a kereszténység

Mit hirdetett Isten Jézuson keresztül ezekre a pontokra vonatkozóan, és mi felel meg ezeknek a gyakorlatoknak az első keresztények életében?

1. Az **egy és egyetlen Istenről való hitvallás** Jézus és tanítványai tanításának szilárd alapja. Nincs más Isten az egy és egyetlen Istenen kívül, aki a világegyetemet alkotta, aki magát Ábrahámnak, Izsáknak, Jákóbnak és minden prófétának kinyilatkoztatta, illetve annak, aki az embereket az utolsó napon meg fogja ítélni. Jézus tanítványai soha sem tekintették Jézust egy Isten melletti Istennek (ahogy az 5. szúra 116 sugallja). Akiben mi hiszünk, az a...

[...] boldog és egyetlen Hatalmasság, a királyok Királya és uraknak Ura. Övé egyedül a halhatatlanság, aki megközelíthetetlen világosságban lakik, akit az emberek közül senki sem látott, és nem is láthat: övé a tisztelet és az örökkévaló hatalom. Ámen.

(1 Timóteus levél 6:15-16) [10]

Isten egységének és egyetlenségének megvallása azonban a keresztények között nem rituális recitálás által történik, hanem azért, hogy az Ő parancsolata szerint élnek, és kitartóan fáradoznak azon, hogy másokat Isten ismeretére és az Ő akarata szerinti életre vezessenek.

A Mohamed próféta melletti vallástétel Ábrahámától a Kr.u. 7. századig ismeretlen volt minden muszlim (azaz magát Istennek alávető ember) számára, hiszen Mohamed csak jóval később tűnt fel. Jézus óta azonban a hívők számára világos volt, hogy Isten kinyilatkoztatása Jézusban elérte csúc- és végpontját, és hogy a későbbiekben nem várható új kinyilatkoztatás.

Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk [...] *(Zsidó levél 1:1-2)*

Jézus megígérte tanítványainak, hogy el fogja küldeni nekik a Szent Szellemet:

A Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő tanít majd meg titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek. *(János 14:26)*

Ezt az ígéretet Jézus be is teljesítette körülbelül 50 nap múlva. A Szent Szellem emlékeztette a tanítványokat Jézus szavaira, és azok mélyebb megértésére vezette el őket.[11]

2. Az **imádság** minden hívő szellemi életének alapja nap mint nap.

Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt!

(Filippi levél 4:6)

Minden imádságokban és könyörgésekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által. Éppen azért legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve az összes szentekért!

(Efezus levél 6:18) [12]

Jézus maga is imádságból élt. Újra és újra Atyja közelségét kereste.

Történt azokban a napokban, hogy kiment a hegyre imádkozni, és Istenhez imádkozva virrasztotta át az éjszakát. *(Lukács 6:12)*

Tanítványai követték példáját:

Ezek valamennyien egy szívvel és egy lélekkel kitartóan vettek részt az imádkozásban [...] *(Apostolok cselekedetei 1:14)*

Ezek pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban. *(Apostolok cselekedetei 2:42)*

Az első keresztények és minden későbbi keresztény számára az imádság az Istennel való állandó kapcsolat alapja és kifejezése volt. Az által van szellemi életünk, hogy kapcsolatban állunk a minket szerető Istennel. Imádságunk szeretetteljes válaszuk Isten irántunk való szeretetére. Ezért az imát nem lehet egy szertartás merev formái közé szorítani. A szeretet eltöröl minden szertartást. Jézusnak és követőinek imája nincs meghatározott formákhoz, helyekhez, időpontokhoz és imairányokhoz kötve. Az örök Isten szüntelenül körülvesz minket. Szeretetének dicsérete minden szavunkat és egész életünket átjárja.

3. A keresztények nem ismerik a **szegényadót**. Az Ószövetség különböző módokon szabályozta a szegényekről való gondoskodást. Így például háromévente az egész tizedet a szegényeknek kellett adni (5 Mózes 14:28–29). A következő alapelv volt érvényben:

Mert a szegény nem fog el a földről, azért parancsolom neked, hogy légy bőkezű az országodban levő nyomorult és szegény testvéredhez. *(5 Mózes 15:11)*

Az újszövetségi hívők messze felülmúlták ezt a szabályozást. Isten szeretete töltötte be szívüket, és ez arra indította őket, hogy szegény testvéreiknek ne csak alamizsnát adjanak, hanem mindenüket megosszák velük:

Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt. Vagyonukat és javaikat eladták, szétosztották mindenkinek: ahogyan éppen szükség volt rá. *(Apostolok cselekedetei 2:44–45)*

Nem volt közöttük egyetlen szűkölködő sem, mert akiknek földjük vagy házuk volt, eladták azokat, az eladott javak árát pedig elhozták, és letették az apostolok lába elé, azután szétosztották mindenkinek úgy, ahogyan szüksége volt rá. *(Apostolok cselekedetei 4:34–35)*

A mostani időben a ti fölöslegetek pótolja azok hiányát, hogy máskor azok fölöslege is pótolja majd a ti hiányotokat, hogy így egyenlőség legyen. *(2 Korinthus levél 8:14)*

Amikor a különböző „keresztény” csoportok a későbbi időkben újra bevezették az ószövetségi tizedet, ezáltal elhagyták az Újszövetség szintjét. Éppenígy a zakát is – bármilyen pozitív hatása is van különböző iszlám országokban – visszalépést jelent az odaadás újszövetségi mértékéhez képest. A keresztények odaadását a szeretet vezérli, és nem lehet százalékokkal szabályozni.

4. A **böjtöt** az Újszövetségben nem szabályozza törvény. Jézus elítélte a farizeusok látványos böjtjét:

Amikor pedig böjtöltök, ne nézzetek komoran, mint a képmutatók, akik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek böjtölésüket. Bizony, mondom néktek: megkapták jutalmukat. Amikor pedig te böjtölsz, kend meg a fejedet, és mosd meg az arcodat, hogy böjtölésedet ne az emberek lássák, hanem Atyád, aki rejtve van; és Atyád, aki látja, ami

titokban történik, megfizet neked.
(Máté 6:16-18)

Isten teljes odaadást és szeretetet vár tőlünk, és készséget arra, hogy az év minden napján szolgáljuk Őt és a testvéreinket. Ez az odaadás fegyelmet is jelent. Egy kereszténynél a szellem fölötté áll a testnek, és legyőzi annak kívánságait. Hálával vesszük magunkhoz az ételmezt, és készek vagyunk le is mondani róla, ha az Istentől kapott feladataink szükségessé teszik. Ez a fegyelem határozza meg életünket függetlenül a nap vagy az év különböző szakaitól. Káros szenvedélyeknek pedig (mint a dohányzás) amúgy sincs semmi helye egy keresztény életében.

Vagy nem tudjátok, hogy testetek, amit Istentől kaptatok, a bennetek levő Szentlélek temploma, és ezért nem a magatokéi vagytok? (1 Korinthus levél 6:19-20)

5. Az ószövetségi hívők számára előírás volt, hogy évente háromszor **zarándokoljanak** el Jeruzsálembe.

Évenként háromszor jelenjék meg minden férfi Istenednek, az Úrnak a színe előtt azon a helyen, amelyet ő kiválaszt: a kovásztalan kenyér ünnepén, a hetek ünnepén és a sátoros ünnepén. De senki se jelenjék meg üres kézzel az Úr színe előtt. Mindenki aszerint vigyen ajándékot, amilyen áldást kapott Istenedtől, az Úrtól, aki adja azt neked.
(5 Mózes 16:16-17)

Jézus idején vita volt a zsidók és a samaritánusok között, hogy hol van az a hely, amelyet „az Úr kiválaszt”. A zsidók Jeruzsálembe zarándokoltak, a samaritánusok számára pedig a Garizim-hegy volt Isten imádásának a helye.

Jézus egyfelől a zsidóknak adott igazat, de ennél tovább is ment. Egy samaritánus asszonynak ezt mondta:

Jézus így válaszolt: „Higgy nekem asszony, hogy eljön az óra, amikor nem is ezen a hegyen, nem is Jeruzsálemben imádjátok az Atyát. Ti azt imádjátok, akit nem ismertek, mi azt imádjuk, akit ismerünk, mert az üdvösség a zsidók közül támad. De eljön az óra, és az most van, amikor az igazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyen imádókat keres magának. Az Isten Lélek, és akik imádják őt, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk.” (János 4:21-24)

Ezért a keresztények nem ismernek semmilyen szent helyet vagy szent időpontot. Számunkra a Mindenható jelenléte minden helyet és időt megszentel. Egész életünk zarándokút a mennyei Jeruzsálem felé.

[...] Ti a Sion hegyéhez járultatok, és az élő Isten városához, a mennyei Jeruzsálemhez és az angyalok ezreihez; az elsőszülöttek ünnepi seregéhez és gyülekezetéhez, akik fel vannak jegyezve a mennyekben, mindenek bírójához, Istenhez és a tökéletességre jutott igazak lelkeihez [...] (Zsidó levél 12:22-23)

Az „öt pillér” alaposabb vizsgálata tehát azt mutatja, hogy Jézus nem különféle vallásos gyakorlatok pontos szabályait tanította, hanem azt a szeretetet hozta el, amely eltöröl minden vallásos szabályrendszert, és az embert az örök Istennek való teljes odaadásra indítja, ami hívő testvérei szolgálatában valósul meg. Ez az igaz iszlám: a valódi belenyugvás Isten akaratába. Ez tölt be minket mindörökre a Teremtőnkkel való közösség mindent felülmúló örömeivel. Az igaz iszlám az út, amelyet Jézus tanított, amely valójában ő maga. Szeretnénk, ha minden muszlim megtalálná ezt az utat, és így valódi muszlimmá válhatna.

És csak olyan férfiakat küldtünk el teelőtted (küldötteink gyanánt), akiknek (kinyilatkoztatást) sugalltunk. Kérdezzétek meg az Intés birtokosait, ha nem tudjátok! (Szúra An-Nahl 16:43)

Abban az időben megszólalt Jézus, és ezt mondta:

Magasztallak, Atyám, menny és föld Ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmesekek előtt, és felfedted a gyermekeknek. Igen, Atyám, mert így láttad jónak. Az én Atyám mindent átadott nekem, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú akarja kijelenteni. Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. Mert az én igám boldogító, és az én terhem könnyű. (Máté 11:25)

Záró megjegyzésként: amikor ebben az írásban a „keresztény” fogalmat használtuk, akkor kizárólag olyan emberekre gondoltunk, akik egész életükkel Jézust akarják követni. Szeretnénk hangsúlyozni, hogy a bűnöktől formált fogyasztói társadalmakat semmiképpen sem lehet keresztény társadalmaknak nevezni, valamint hogy az általában „keresztény egyházként” elismert szervezetek a bibliai kereszténységtől nagyon távol állnak.

Kapcsolódó írások

- [Az ellenségszeretetről a Bibliában és a Koránban](#)

Ha vannak gondolataid vagy kérdéseid az írásunkkal kapcsolatban, örülünk, ha megírod nekünk e-mailben!

Elérhetőséged*:

Üzenet*:

[E-mail elküldése](#)

Végjegyzet

1. azaz fejezete; a szúra eredeti jelentése: kerítés
2. Minden Korán-idézet a Simon Róbert féle fordításból származik: Simon Róbert: Korán, Harmadik, javított kiadás, Helikon Kiadó, 1997. A fordítás a Kairóban, 1923-ban (a hidzsra szerinti időszámítás 1342. évében) megjelent első, a kúfai számozást követő Korán-kiadás alapján készült.
3. „Az arab nyelvben az iszlám szó az SZ-L-M szógyök IV. igeörzsbeli *maszdarja*. A szó alapvető jelentése: «Isten akaratának való alávetés» vagy «Isten akaratában való megbékélés, megnyugvás.» (Wikipédia, [Iszlám szócikk](#), [Etimológia szakasz](#)) [2013. 07. 15.]
4. „A muszlim szó szintén az SZ-L-M szógyök IV. igeörzsbeli alakjai közé tartozik. Aktív particípium, jelentése: «önmagát Isten akaratának alávető», «Isten akaratában megbékélő.» (Wikipédia, [Iszlám szócikk](#), [Etimológia szakasz](#))

[2013. 07. 15.]

5. A „La ilaha illa Allah, Muhammadur rasoolu Allah” hitvallástétel jelentése: „Nincs más igaz isten (istenség), csak Isten (Allah), és Mohamed Isten küldötte (prófétája).” Ez a hitvallás a saháda, amit meggyőződéssel kell elmondania annak, aki Iszlám hitre tér.
6. „Sok más vallással (mint például a kereszténység) ellentétben itt az imáknak szigorúan kötött szövege és rendje van, amelytől nem lehet eltérni. A hívők számára napi ötszöri ima kötelezően el van rendeltetve, de ezen felül még lehet önkéntes imákat is végezni. [...] a tisztaság a hitnek a fele; illetve az imádkozás első feltétele. A muszlim hívőnek meg kell tehát tisztulnia minden ima előtt; értsd ez alatt az egész test, a viselt ruhák és az imavégzés környezetének tisztaságát. Ezt a tisztaságot kétféle módon lehet elérni: mosakodással és fürdéssel. Allah egyértelműen kinyilatkoztatta: Tisztaság nélkül nem fogadtatik el az ima! [...] Minden ima (akár kötelező, akár önkéntes) egy meghatározott mozdulatsorból, úgynevezett rakákból épül fel. A különböző időpontban történő imádságok különböző mennyiségű rakát követelnek meg [...] (az imádkozónak) tisztelettel, hódolattal és alázatosan, arccal a Kába felé fordulva egyenesen kell állnia, miközben a két kéz felemelve a fül mellett van [...]” (Wikipédia, [Muszlim imák szócikk](#))[2013. 07. 17.]
7. „[...] a korábbi évszázadokban a zakát egy adónem volt, amely a túlzott vagyoni különbségek csökkentését célozta. Az alamiznaadás kötelező, és a muzulmánoknak illik a vagyonukhoz mért adományokat adni. A zakát úgy tartja, hogy az iszlám világ felelőssége megsegíteni azokat a muzulmánokat, hittestvéreket, akik anyagi gondokkal küzdenek. Az általánosan elfogadott hagyomány szerint a zakát egy hívő muszlim vagyonának 2,5%-át teszi ki, amelyet a szegényeknek illetve a rászorulóknak kell szétosztania. Ezek közé tartoznak a rabszolgák, szolgálók, adósok és az utazók is. Egy muszlim a megszabott zakáton felül is adakozhat, ha valamilyen okból kifolyólag nagyobb isteni gondviselést szeretne elérni. [...] A zakátot egy meghatározott napon kell kifizetni. Ha valaki nem fizeti ki a rá eső alamiznát, azzal azt a benyomást kelti, hogy ő nem akarja teljesíteni Allah kívánságát.” (Wikipédia, [Az iszlám öt oszlopa szócikk](#)) [2013. 07. 18.]
8. Minden év ramadán hónapjában „a muzulmánoknak tartózkodniuk kell mindenféle italtól, ételtől és szexuális együttléttől hajnaltól napnyugtáig, és különösen ügyelniük kell arra, hogy ne kövessenek el másfajta bűnt. [...] A ramadán idején a vallás azt is megköveteli a muzulmánoktól, hogy ilyenkor fordítsanak nagyobb figyelmet az iszlám tanításainak betartására, tartózkodjanak az erőszak minden formájától, a dühtől, az irigységtől, a kapzsiságtól, a bujaságtól, az illetlen beszédétől és a pletykálástól. A szent hónap idején még a bizarr vagy bűnös gondolatok és hangok is tiltottak. [...] A ramadán havában tartott böjt minden muzulmán számára kötelező, viszont azok számára szigorúan tilos, akikre ez veszélyt jelent vagy túl sok problémával járna.” (Wikipédia, [Az iszlám öt oszlopa szócikk](#))[2013. 07. 18.]
9. „Az ősi arab szokásokra épülő zarándoklat minden muzulmán számára kötelező. Minden egészséges muszlimnak élete során legalább egyszer el kell zarándokolnia Mekkába, ha az utazás költségeit megengedheti magának. [...] Az egyhetes mekkai zarándoklat minden egyes napjához meghatározott szertartások, hagyományok kötődnek. Többek között ezen a héten a zarándokoknak hétszer meg kell kerülniük a Kába-szentélyt, majd hétszer meg kell tenniük a Szafa és Marva hegyek közötti utat [...]” (Wikipédia, [Az iszlám öt oszlopa szócikk](#))[2013. 07. 18.]
10. A [Szentháromságról szóló írásunkból](#) látható, hogy a Szentháromságba vetett hit nem mond ellent az egyetlen Istenbe vetett hitnek.
11. Az „eszetekbe juttat” kifejezés azt feltételezi, hogy azok akiket a Szent Szellem emlékeztetett, Jézus szemtanúi, illetve hallgatói voltak. Másokat nem emlékeztetett a Szent Szellem Jézus szavaira. Ezért eleve ki kell zárunk minden olyan értelmezést, amely Jézusnak ezt az ígéretét Mohamedre vonatkoztatja.
12. Az Újszövetség a „szent” szót nem a római katolikus értelemben használja: minden keresztényt szentnek nevez, mivel Jézus megszenteli minden követőjét.

© 2022 keresztények.hu - Minden jog fenntartva.

E dokumentum változatlan és teljes formában történő sokszorosítása magánhasználatra megengedett.

Minden más jellegű felhasználás, illetve a kiadás bármely formája csak írásos beleegyezésünkkel lehetséges.

Ha másként nem jelöljük, a weboldalunkon található írásainkban közölt bibliai részeket az 1975. évi Újfordítású Biblia javított kiadásából (Budapest, Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, 1990), valamint a Revideált új fordításból (RÚF 2014.

Budapest, Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, 2014) idézzük.